

KDO ZABIL...

nakladatelství
IRGONA

18 skutečných případů

Marie
Kurková

**Kdo zabil...
(18 skutečných případů)**

Vydalo nakladatelství Irgona – Jiří Houdek v roce 2013

www.irgona.cz

© Marie Kurková

ISBN 978-80-87852-06-4

Kniha jako celek, ani žádná její libovolně dlouhá část, nesmí být volně šířena, ani jinak dále zveřejňována či kopírována jakýmkoli způsobem. V případě dalšího šíření či kopírování neoprávněně zasáhnete do autorského práva s důsledky dle platného autorského zákona a trestního zákoníku.

Marie Kurková

Kdo zabil...
(18 skutečných případů)

nakladatelství IRGONA

Obsah

Předmluva vydavatele aneb Kriminálka Česko	5
Kdo zabil...	6
Případ Loreta	13
Blbých patnáct vteřin.	19
Sladké sny, miláčku!	24
Podraz na druhou	30
Víkend paní účetní.	35
Pánev.	41
Stará láska nerezaví	49
Ďábelský plán	54
Smrt mrtvého	60
Případ uneseného Honzíka	66
Tajemství Vltavy.	72
Výstřel	77
Zkrat	83
Žárlivec	91
Ženy přece milují hrdiny!	98
Vánoční překvapení	106
Jack Rozparovač	111

Předmluva vydavatele aneb Kriminálka Česko

Občas jsem si kladl otázku, jak proniknout k příčinám jevů tam, kde nic a nikoho neznáte. Jak přijít věcem na kloub, když se ocitnete v prostředí, jehož součástí nejste?

Kdysi byly detektivní příběhy hodně poznamenány akcí. Hlavně ty televizní, komiksové a občas i filmové. Leccos se tam řešilo honičkou, střelbou, skřípěním brzd a úderem do čelisti.

Skutečnost je ale jiná. Daleko víc než divokému souboji v městské džungli, podobá se hledání vraha pomalému skládání neúplného puzzle. Na policistovi, který klečící na toaletě a s pinzetou v ruce vybírá vlas ze záchodové mísy, jen stěží najdete něco romantického. Přesto má tenhle obrázek k realitě blíž, než automobilová honička na dálnici a vybuchující limuzíny u svodidel.

V knize od novinářky Marie Kurkové najdete 18 skutečných případů, v nichž svízelné hledání stop a pečlivá rekonstrukce toho, co se na místě činu událo, je rozhodující při usvědčení a dopadení zločince. Autorka popisuje reálné případy, které se doopravdy odehrály.

Pokud máte rádi televizní seriály jako Kriminálka Las Vegas nebo Kriminálka New York, pak je tato kniha přesně pro Vás.

Nalistujte první stránku a vydejte se do světa, kde je odhalení zločince vědou a kde důkazy nikdy nelžou...

Ničím nerušené čtení vám přeje vydavatel

Jiří Houdek

Kdo zabil...

„Policie,“ automaticky se ohlásil do telefonu prošedivělý kapitán z operačního střediska.

„Dobrý den, tady František Šimák. Právě jsem našel svou ženu mrtvou. Tady. Doma. Asi ji někdo zabil.“

„Kde bydlíte? A nadiktujte mi vaše telefonní číslo...“

Tužka tancovala v jedné z kolonek sešitu denních hlášení a kapitánův zrak se zapíchl do číslic dlouhých digitálních hodin na protější stěně: 16:13. „Panečku – to budou mít kluci radost. Mord čtvrt hodiny po šichtě. Ještě že je alespoň pondělí,“ pomyslel si a vzápětí jen ulehčeně vydechl.

Na druhém konci telefonu se mu ozval udýchaný hlas kapitána Jiřího Kordy. „Operační. Jirko, zavolej domů, že přijdeš pozdě. Máte v Šeříkové ulici mrtvolu. Posílám tam kluky z výjezdovky a doktora.“

Ještě dříve, než auto kriminálky dorazilo k čtyřpatrovému ošuntělému paneláku starého sídliště, ověřil si operační důstojník zpětným dotazem, že oznámení Františka Šimáka skutečně nebylo dílem nejspíše vtipálka.

„Chlapci se zapotí,“ našeptávala mu léty vycvičená intuice starého kriminalisty. A kapitán s prošedivělými vlasy v tu chvíli vůbec neměl na mysli sálající kotouč slunce, který teď, začátkem června, rozpaloval ulice města téměř doběla. Jako by si chtěl všechno odbýt už nyní a v létě si vzít dovolenou.

* * * * *

„...tudy, pane...?“

„Kapitán Korda z kriminální policie. Vy jste pan Šimák? Manžel mrtvé? Jak jste svou paní objevil?“

„Na víkend jsem odjel se svou přítelkyní na chalupu. Tu mám u Prahy. Myslím chalupu,“ ochotně spustil František Šimák. „Víte, já už se svou manželkou tři roky nežiju. Tedy... nežil jsem,“ rychle se opravil. „Ale na rozvod nechtěla Jarmila přistoupit. Takže jsme si rozdělili byt a šli si každý po svém. Jo, z té chalupy jsem se vrátil v neděli večer kolem osmé hodiny... Ne, ničeho neobvyklého jsem si nevšiml. Snad jen, dveře do obýváku, kde bydlela Jarmila, byly trochu pootevřené. Ráno jsem odešel do práce a odpoledne

jsem se vrátil jako vždy, kolem čtvrt na pět. Dveře zůstaly stejně pootevřené jako byly večer i ráno. Navíc všude po bytě bylo cítit takový zvláštní zápach. Tak jsem nakoukl do obýváku a našel manželku tak, jak vidíte teď.“

Čerstvý vdovec postrčil kriminalistu do dveří obývacího pokoje. Ty se až do té chvíle schovávaly za jeho hromotlueckou postavou v tmavých šedivých kalhotách a bílé košili s rozhalenkou.

„Ještě barevnou šálu na krk a...“ myšlenku o stárnoucím playbojovi, který honí kdejakou ženskou sukni, nedotáhl kapitán Korda do konce. Na čele mu vystoupil studený pot a žaludek se podezřele zamlel při pohledu na mrtvou ženu. Kratičké indispozice ostříleného člena mord party si však naštěstí nevšimli ani jeho kolegové.

Mrtvá ležela v tratolišti krve na váleňdě u zdi. Podepřena byla třemi polštáři, v nohách se válela zmuchlaná deka. Podoba dvašedesátileté Jarmily Šimákové se pod zaschlými stružkami krve, jež jí stékaly po tváři, dala určit jen velmi těžko.

Noční košili, vyhrnutou až ke krku, „zdobil“ na hrudi krvavý lívanec. Pravá ruka ženy zčásti zakrývala téměř dvacetcentimetrovou řeznou ránu pod žebry. Mrtvola, jakých kapitánu Kordovi prošlo rukama za jeho letité praxe už několik desítek. Ovšem kriminalistovu nevolnost způsobily vytrhané střevní kličky, v celé své nahotě rozprostřené na hromádce vedle mrtvé. Pod sebou ještě ukrývaly malou činku. O pár centimetrů dál, na zelenavém potahu váleňdy, působil jako pěst na oko zkrvavený kuchyňský nůž.

„Tak, chlapi, do práce,“ zavelel rázně Korda a vzal zavděk otevřeným oknem, kudy do místnosti s mrtvou jen nesměle vklouzávaly doušky dusivého – leč přece jen svěžího – vzduchu z vedrem rozpálené ulice.

* * * * *

Zatímco se v bytě Šimákových činil fotograf, nad mrtvým tělem se potil soudní znalec s titulem MUDr. a technik stříbřil zařízení pokoje, aby případné otisky uvěznil mezi dvěma foliemi, věnovala se druhá skupina kriminalistů údělu pavlačových drben.

„To vám byla zlatá ženská! Pořádná. No, měla smůlu, že si vzala o deset let mladšího. To víte, pane kapitáne, to nikdy nedělá dobrotu. Ale já jí to...“

„Podporučík, paní Málková. Jsem teprve podporučík,“ zachrptěl na sousedku mrtvé Jarmily Šimákové Jaroslav Linek. Horko a neustálé mluvení – paní Málková byla už devátá partaj v baráku – mu do krku nasadilo snad tisíce jehliček, přes něž se slova sotva drala ven.

„Pojďte dál. Dám na kafe a mám i sifon s něčím ostřejším,“ zvala všímavá šedesátnice.

Vůně pražených zrněk a podporučíkovo labužnické mlasknutí doplněné vděčným pohledem na běžící ventilátorek možná předválečné výroby, vyprovokoval majitelku bytu k důvěrné otázce: „Pane podporučíku, jak se jmenujete křestním jménem?“

„Jaroslav.“

„Jako můj manžel. To on přivezl ten ventilátorek. To už je dávno. Snad z Holandska...“ zasnila se vdova. „Ale vy jste přišel kvůli něčemu jinému... Víte, ono se říká o mrtvých jen dobře, ale třeba vám to pomůže objevit toho... no, toho, kdo jí to udělal,“ obrátila Málková nad šálkem.

„Ona Jarmilka byla opravdu pořádná a hodná ženská, ale to bylo před tím, než začala na svého manžela žárlit. Nejdřív byli ti dva jako dva holoubci, až jim lidi záviděli. Ale potom – raději nemluvit. To víte, jak ženská přijde do let a najednou začne mít pocit, že už o ní nikdo nestojí... Stačilo, aby se František – jako ten její – někde zdržel jen pět minut a bylo zle. Hned o tom věděl celej barák. Můžete se mu divit, že si nakonec našel jinou? Ne, já ho neomlouvám, ale to nebylo k žití. Přitom o rozvodu se před Jarmilkou nesmělo ani mluvit. Hned vykřikovala: zničím tě! Znemožním tě! Pomstím se ti! Člověk už ani nevěděl, kdy to myslí doopravdy a kdy jí slova na jazyk honí jen strach ze samoty a žárlivost. Zeptejte se u Šimáka v práci. Tam ty scény taky dobře znají. A když si našel tu druhou, neváhala je sledovat třeba až do půlnoci. Až mi jí bylo líto. Hodně se trápila. Ale vlastně trápila sama sebe. Seděla tu u mě, zrovna na téhle židli, co teď vy, asi tak před čtrnácti dny. A najednou mě chytne za ruku a říká: *Boženko, mám takový divný pocit, že se cosi stane...* Chlácholím ji: *Holka, neblázni. Máš dva velký kluky, ožení se, budou tě potřebovat.* Ale ona ne. Pořád mlela tu svou. Ona si smrt snad i přivolala,“ zakončila svůj monolog Božena Málková.

* * * * *

„Pánové, představuji vám majora Kulhánka a majora Novotného, šéfa vyšetřovačky. Posílí náš tým,“ zahájil v úterý ráno poradu kapitán Korda.

„Takže, co víme? Podle vyjádření doktora Kužílka ze soudního zemřela Jarmila Šimáková mezi dvacátou hodinou a půlnocí tuto sobotu. Naposledy ji viděli starší manželé z druhého poschodí těsně před osmou večer. Ničeho zvláštního si na jejím chování nevšimli. Více budeme vědět po pitvě. Olda, tedy doktor Kužílek, mi slíbil, že sebou hodí. Na nic převratného nepřišel ani technik. Otisky prstů pouze od majitelů bytu. A tady máme plánek z místa činu,“ a kapitán Korda před sebou roztáhl papírovou plachtu.

Do nejmenších detailů přemalovaný byt Šimákových. Pochopitelně se zvláštním zaměřením na obývací pokoj. Čtverečky a obdélníčky naznačovaly nábytkovou stěnu, sedací soupravu, stolek, váleudu, na níž mrtvá ležela. Kolem posledního místa spočinutí Jarmily Šimákové byl do půlkruhu naznačen koberec červených teček.

„To jsou všechny krevní stopy, tak jak jsme je objevili v pokoji. Ani jedna kapička nebyla rozmazaná,“ slovně doprovodil přesný plánek nadporučík Rudolf Smutný.

„No, já myslím, že tam všechno není,“ neodpustil si jedovatost na adresu puntičkářského kolegy spíše bezsystémový (zlí jazykové tvrdí bordelářský) podporučík Linek. „Třeba takové kapky krve pod stolkem,“ dodal rychle, když si všiml nervózní nelibosti na tváři některých kolegů.

„Omyl, Jaroušku,“ se sladkou vítězoslávou zvedl nadporučík Smutný umně připevněný malý obdélníček papíru, který označoval místo stolku, z velké plachty. A pod ním se ukázalo pět červených teček.

„Když ohledání místa činu, tak do všech podrobností. Nikdy nevíš, který detail bude ten rozhodující pro usvědčení pachatele. To vás ve škole neučili?“

„Tak dost. Nemáme tu hodinu rétorických cvičení ani nejsme někde na pavlači. A toho, čeho se můžeme v tuto chvíli chytit, taky moc není,“ zasáhl kapitán Korda z velitelské pozice.

„Myslím, že verzi pod názvem náhlé úmrtí můžeme s klidným svědomím vyloučit. Jako nejpravděpodobnější se jeví vražda. Motiv? V bytě nebylo nic zpřeházeného. Zámek dveří nebyl násilím otevřen, jak tvrdí technik, ale musíme ještě počkat na odbornou expertízu. Nic z bytu nezmizelo. Loupežnou vraždu tedy

zatím škrťáme. Nesedí ani teorie o případném – možná i naja-
tém – zabijákovi. Vražedné nástroje – kuchyňský nůž a tříkilová
činka – jsou prokazatelně z bytu Šimákových. Navíc činka byla
uložena v krabici v komoře, kdežto hned u dveří se na zemi válelo
čtyřkilové kladivo. Takže i kdyby Šimáková někoho vyprovokova-
la v hádce, nebude vrah složitě hledat něco, čím by ji praštil, po
krabicích, ale popadne první věc, kterou má po ruce. Suma su-
márum z toho nejhůř vychází Šimák. Ten snad jediný měl motiv.
Jardo, vysyp, co ses dozvěděl včera od té Málkové.“

Podporučík Linek věrně reprodukoval rozhovor s řečnou sou-
sedkou a jen cudně zamlčel stopečku pravé slivovice do jedné
a druhé nohy.

Vina na misce vah paní Spravedlnosti se nebezpečně přiklá-
něla k Františku Šimákovi i poté, co se kriminalisté začali pítit po
jeho alibi. Výpověď Šimákovy přítelkyně v tomto případě nemoh-
li považovat za bernou minci. Zvláště, když je nikdo ze sousedů-
chatařů v inkriminované dny, tedy v sobotu večer a v neděli ráno,
neviděl. A co znamenají skvrny na kalhotách Františka Šimáka?
Jsou od krve? Uspokojivého vysvětlení se kriminalisté nedočka-
li. A reagovala při nespécifické zkoušce za nehty novopečeného
vdovce opravdu krev? Příliš mnoho otazníků, které vymizíkovat
mohly jen odborné expertízy a výslechy svědků.

„Vyžádáme si souhlas a Šimák půjde do vazby. Aby ho náho-
dou nenapadlo napovídat známým, co by nám určitě neměli
zapomenout říct,“ ukončil s trochou sarkasmu poradu kapitán
Korda.

O dvě hodiny později ostří jeho ironie notně otupila reakce
Františka Šimáka: „Děkuji vám. Na svobodě bych se stejně necítil
v bezpečí. Asi by mi něco udělali synové Jarmily. Z prvního man-
želství. Spolu jsme děti neměli. Ale já to Jarmile opravdu neudě-
lal. Lezla mi na nervy, to je pravda, ale tohle... to mohl udělat jen
blázen!“

* * * * *

„Vyříd' klukům, že ty skvrny na kalhotách má Šimák skutečně
od krve,“ sypal ze sebe v poklusu se schodů kapitán Korda na ad-
resu podporučíka Linka. „Ale králíčí. A za nehty měl jen bílkoviny.
No, přečtete si výsledek expertízy sami. Mám ho na stole. V ústa-
vu sebou hodili. Jo – a já letím na soudní! Máme tam velké sezení.“

Doufám, že už poslední.“

Víra Jiřího Kordy měla své opodstatnění, ovšem co zkušený kriminalista netušil, je, že ke konečnému poznání se dopracují až po „palácové revoluci“, jakou studená budova soudního lékařství ještě nepamatovala.

„Oldo, prosím tě, sranda je to jen poprvé. A teď jde o vážnou věc,“ peskoval MUDr. Kužílka ze soudního jeho kolega. „Že se jedná o sebevraždu, tohle jsi říkal už nad pitevním stolem. Teoreticky by to možné bylo. Připouštím, že při vážné psychické poruše by si člověk možná byl schopen vytrhat střeva sám. Ale v takovém rozsahu? Dvaatřicet kliček? Navíc jsou tu taky ty rány do hlavy činkou...“

„Historie kriminalistiky opravdu zná podobný případ,“ vmísil se už do pětihodinové diskuse zpěvavou slovenštinou mladý nadporučík ze slovenského ministerstva vnitra. V jeho případě se opět potvrdilo, že Slováci jsou v mnoha věcech prozíravější a možná velkorysejší, jedná-li se o finance, než jejich policejní kolegové v Čechách. Už tři roky si totiž v Bratislavě platí dva příslušníky „jen“ za to, že studují po knihovnách specifické kriminální případy z celého světa a sledují novinky v této oblasti, s nimiž jsou okamžitě – přijatelnou formou – seznamováni lidé z terénu. „V 70. letech v Kanadě se podobným způsobem zabil černocho. Pravda, on si vytrhl pouze sedm střevních kliček,“ doléhala slovenština ke sluchu osmnácti lidí, kteří měli rozhodnout o vině či nevině Františka Šimáka.

Vražda nebo sebevražda?

„Pánové, pro sebevraždu svědčí i s ránou rovnoběžné zkusmé řezy v kůži mrtvé a povrchová bodná rána je také typická pro jednání sebevraha, který sbírá odvahu k poslednímu aktu,“ hájil svou teorii s urputností buldoka MUDr. Kužílek. „Ale počkejme ještě na kolegu Hrnčíře z fakultní nemocnice. Dorazí každou chvíli.“

Přednosta soudního lékařství z fakultní nemocnice se o hodinu později jednoznačně postavil za verzi sebevražda: „Hluboko pod nehty měla mrtvá buňky ze stěn střevních kliček. A ty se tam v žádném případě nemohly dostat pouze fingováním sebevraždy.“

A pak tu byl ještě onen puntičkářsky vypracovaný plánec kriminalistů a již zmíněné rozmístění kapek krve v pokoji, z nichž ani jedna nebyla rozmazaná případným otiskem vrahovy šlápěje. I stružky krve stékající ženě po tváři a tvořící krvavý koláč na hru-

di svědčily o tom, že Jarmila Šimáková se snažila umlátit činkou sama.

Podezřelý číslo jedna – František Šimák – byl po celodenní rozpravě v budově soudního lékařství z vazby propuštěn.

Hroznou smrt si žena v psychickém vyšinutí zvolila dobrovolně. Jejím vykoupením za nešťastné manželství, hádky a majetek, samotu, nepochopení, možná i stáří se měla stát nesmyslná pomsta. Pomsta o to absurdnější, že stačilo malé zaváhání pracovníků kriminální policie na samém začátku vyšetřování a justiční mašinérie by semlela nevinného člověka.

Případ Loreta

Jiří Korda zasmušile bloumal ztichlými ulicemi města a v uších mu znělo jediné: „Jasno budeme mít až zítra.“ Jo, zítra bude vědět, jestli jeho žena Hanka ho ještě někdy obejmě, jestli ho ještě někdy donutí jíst ty příšerně zdravé, zeleninové saláty, jestli se ještě chápavě usměje, až přijde domů k smrti unavený... on, k smrti unavený a ona – na smrt nemocná.

Proč se to muselo stát právě jí? Hřbetem ruky si setřel slzy z tváře, odkašlal si a ohlédl se přes rameno. Nikde nikdo. Úzkou uličkou s kočičími hlavami spoře osvětlenou pouličními lampami duněly jen jeho kroky. Ještě se tu sesype. On, který má smrt v popisu práce. Jenže to je jiná smrt. Tu vždycky způsobí jeden člověk druhému. A on toho grázla má najít, chytit a předat spravedlnosti. Ale jak může pomoci Hance? Jak může zasáhnout do skrytého souboje buněk? Jak může vystopovat neviditelného nepřitele?

„Zítra za mnou nechod, stejně mi dají před operací něco na uklidnění,“ utěšovala ho včera Hanka, když k ní do nemocnice dorazil na pravidelnou večerní pětiminutovku. Viděla na něm, že je celý nesvůj. Že se neumí s její diagnózou vyrovnat. Že se cítí podvedený a zároveň provinilý, protože jí nedokáže pomoci.

„V práci zase něco zajímavého?“ Vyzvídala jako už sedm let, co byli spolu.

„Však víš,“ těžce se usmál.

„Ano, vím, služební tajemství,“ pohládila ho po ruce, jako kdyby to byl on, kdo potřebuje útěchu. „Zalejváš mi kytky?“ Jen chápavě vzdychla, když viděla provinilý pohled svého muže. „Jirko, jestli... až se vrátím domů,“ rychle se opravila, „vykoupím nejbližší květinářství a můžeš mi stokrát tvrdit, že jste nedostali odměny.“

Ze zamýšlení Kordu vytrhl zvuk věžních hodin. Bim... bim... bim... Dvanáct. Měl by jít domů. Tady stejně nic nevyšlape. Jenže co mezi čtyřmi prázdnými stěnami? Před sedmi lety by si takovou otázku nekladl. Před sedmi lety byl spokojený playboy – kolegové mu se smíchem říkali stárnoucí kocour, jenže on ve svých čtyřiačtyřiceti se považoval za muže v nejlepším věku – a byl hrdý sám na sebe, že dokázal nevlézt do manželského chomoutu. A že ho ženské naháněly! Jenže pak poznal Hanku, o patnáct let mladší rusovlásku – a byl ztracený. A najednou to byl on, kdo vymýšlel

finty, jak ji co nejčastěji potkat, kdo nervózně vytáčet její číslo a s napětím čekal, zda bude mít pro něho čas, kdo nakupovat pugéty po květinářstvích, když zjistil, že květiny jsou její vášní, a ležel v knížkách o historii, které hltala.

Jedna hodina. Korda se překvapeně zastavil a zabodl pohled do nádherně osvětlené věže Lorety, odkud přišlo časové znamení. Ani si neuvědomil, že na své bludné pouti městem míří k Loretánskému náměstí na Hradčanech. Zdáli sem dolehlo jen krátké zazvonění tramvaje, jinak noční ticho nic nerušilo. Žádné davy turistů, kteří touží spatřit architektonický skvost, žádná auta vezoucí papaláše k ministerstvu zahraničí. Loreta. Tady Hanku před sedmi lety požádal o ruku. Hned poté, co tu skončil jeden z nejneobvyklejších případů celé jeho policejní kariéry.

* * * * *

V létě toho roku pracoval v hodnosti nadporučíka v policejní skupině, která se specializovala na odhalování organizovaného zločinu. Obchod se zbraněmi, drogami, ženami, převaděčství... Sledovali a rozplétali nitky případů, které pak plnily titulní stránky novin. A najednou se dostali k informaci, že se připravuje velká loupež. Jejím cílem měla být pražská Loreta a především nejzácnější kus jejího pokladu – diamantová monstrance.

„Chceš říct Pražské slunce?“ Nevěřicně tehdy kroutil hlavou nadporučík Korda, když mu jeho šéf Oldřich Zedníček sděloval detaily. V tu chvíli si vybavil mnohé podrobnosti o tomto neobyčejně cenném kousku. Zhotoven byl z odkazu hraběnky Evy Ludmily Františky Kolovratové. Šlechtična ve své závěti 20. dubna 1695 určila jako svou univerzální dědičku právě pražskou Loretu a zároveň projevila přání, aby z jejich šperků byla pro loretánskou pokladnici zhotovena monstrance. U vídeňského zlatníka Jana B. Khünischbauera a klenotníka Matyáše Stegnera ji po domluvě s tehdejší patronou Lorety, nevlastním synem hraběnky Kolovratové, knížetem Václavem Ferdinandem z Lobkovic, objednal jeho regent Jindřich Vendelín Freudewal z Kaltenhalu.

Obdivné písknutí nadříceného udělalo Kordovi dobře. „Co člověk neudělá pro rusovlásku,“ se smíchem vysvětlil své znalosti. Nemusel být dobrým kriminalistou, aby poznal, že jeho nová sousedka Hanka je velká milovnice květin a historie. Už při první návštěvě pod průhlednou záminkou, že mu došel cukr, si všiml

v zelené záplavě rostlin nabité knihovny s historickými romány a encyklopediemi. Na první rande o tři měsíce později ji proto pozval na Loretu.

„Takže také určitě víš, že monstrance je stříbrná, silně zlacená a ozdobená 6 222 diamanty...“

„...dnes se označuje za vrcholné dílo barokního zlatnictví a ne nadarmo se jí přezdívá Pražské slunce,“ skočil nadřízenému do řeči Jiří Korda a vzápětí napodobil průvodce po historických památkách: „Až si tento skvost prohlédnete, pokračujte do další místnosti.“

„Jirko, neblbni, situace je vážnější, než se zdá,“ krotil Kordův temperament kapitán Zedníček.

„Oldo, byl´s někdy v Loretě? Já jo. Randím tam,“ dodal spikle-necký. „Všechny cennosti jsou v prvním patře budovy, v trezorové místnosti za neprůstřelnými skly. Řekl bych, že náš informátor se dlouho zdržel na srpnovém slunci nebo pracuje v tiskové agentuře Divoká kachna,“ oponoval Korda.

„Bohužel ne,“ svěsil ramena Zedníček. „Je jich víc, chtějí přijít jako turisti za normálního provozu, kdy je monstrance vystavená, a použít protitankovou střelu. Zdá se to šílené a nesmyslné, ale plány, o nichž zatím víme, jsou velmi přesné a navíc proveditelné. Podívej se.“

Zedníček zalovil ve složce dokumentů na stole: „Tady je několik jejich ústupových tras. A tady,“ triumfálně vytáhl jeden z papírů, „je to, co nás definitivně přesvědčilo, že nebezpečí je fakticky reálné.“

Na zažloutlém papíru byl neumělou rukou načmáraný plán s detailním rozpracováním ústupu ulicí Nový Svět. Ta byla v té době rozkopaná. Přes výkopy však byly položeny osmdesát centimetrů široké železné můstky. Toho chtěli teroristé využít. Plánovali, že s ukradenou monstrancí tudy projedou na motorce. Kdyby je policie pronásledovala, její auta by neměla šanci.

„Víme kdo?“ Vypálil po prostudování plánu otázku Korda. Už nepochyboval.

„Jasně. Známa firma PP – Pavel Pilný, toho času německý podnikatel, ovšem stále s českým občanstvím. Už jsem informoval Interpol a kolegové v Německu ho nespouští z očí. Na nás je demonstrace síly a odhalení jeho kompliců. O nich zatím nic nevíme, ani netušíme, jestli svodům pokladu nepodlehnu sami, kdybychom nějak pana Pilného při cestě do republiky zdrželi,“

uzavřel s ironií v hlase první poradu k případu Loreta kapitán Zedníček.

* * * * *

Srpnové slunce rozpalovalo střechy domů a ti, co našli stinné útočiště ve zdech Lorety, netušili, že jsou pod bedlivým dozorem policie. Videokamery, rozmístěné po celém objektu, monitorovaly téměř každý jejich krok. Zvláště pečlivě pak kriminalisté vyhodnocovali videozáznamy pořízené v trezorové místnosti s vystavenými exponáty.

„Fakt pěkná,“ kývali znalecky Kordovi kolegové, když v chumlu návštěvníků poznali i nadporučíka v roli turisty, do něhož byla zavěšená usměvavá rusovláska. „Ale nemá vkus, zahazovat se s takovým dědkem.“

„Jó, pánové, to musíte mít i tady,“ odrážel zamilovaný nadporučík ataky a významně si přitom poklepal na hlavu.

Navzdory žertíkům i faktu, že turistická sezona vrcholila a před kamerami v Loretě se denně tísnily stovky uměnímilovných návštěvníků Prahy z celého světa, identifikovali bedliví detektivové, že některé tváře se v průběhu dní před diamantovou monstrancí objevovaly znovu. A vždy v době, kdy objekt turisty jen přetěkal. Uchvátil je architektonický skvost svou atmosférou a krásou, nebo si jen pečlivě obhlížejí místo útoku a v davu lidí přitom hledají anonymitu? Podezřelí v tu chvíli byli našinci i cizinci.

* * * * *

„Není jen krásná, je i chytrá,“ rozplýval se nadporučík Korda v důvěrném rozhovoru se svým nadřízeným, ale i blízkým přítelem Zedníčkem, když skončila jejich každodenní loretánská porada. „Představ si, že se mě včera Hanka zeptala, jestli z ní nedělám volavku. Prý ji k Loretě беру proto, že tam něco vyšetřuju.“

„Tys něco vykecal?“ Vyděsil se Zedníček.

„Za co mě máš?“ Cítil se uražený Korda. „Ale není padlá na hlavu. Chodí s policajtem, co ji pořád tahá na jedno místo, kde je navíc uniformovaných hlídek více než před parlamentem, což dřív nebylo...“

„... a o ruku si ji už požádal?“

„To jako proč? Aby nemluvila?“ Zmateně zakoktal nadporučík.

„Ne, aby ti neutekla, až jí dojde, že s policajtem žádné terno neudělá. Když je tak bystrá,“ trochu jedovatě procedil poslední větu Zedníček. A pak se smíchem, otcovsky dodal: „Podívej se do zrcadla, už nejsi nejkrásnější.“

* * * * *

Bim... bim... Věžní hodiny vytrhly Jiřího Kordu ze vzpomínek. „Domů! Do postele!“ Zavelel v duchu sám sobě. O rozkazech se nepřemýšlí, rozkazy se plní. Předsevzetí na nic nemyslet mu však nevydrželo dlouho. Druhý panák whisky před usnutím – Hanka by se zlobila – v něm vyburcovaly další vzpomínky na zapomenutý případ. Vlastně, když o tom teď přemýšlí, neumí už s odstupem času říct, jestli výraz dychtivosti ve tváři jeho rusovlásky tehdy u Lorety vyvolala nabídka k sňatku nebo to, že – řečeno slovy Zedníčka – jí všechno vykecal o chystaném teroristickém útoku. Pravda, v tu chvíli už bylo nebezpečí zažehnáno a spis odložen ad acta, ale přece jen služební tajemství je služební tajemství.

„Jirko, a ty jsi opravdu tipoval teroristy a já ti vlastně kryla záda, protože tak jsi byl méně nápadný? A jak to, že s mi to neřek hned, když jsem se tě ptala, proč je tady tolik policajtů? A vůbec, proč jste je hned nezatkli, když jste věděli, co chtějí provést?“ Lavina otázek, kterými ho tehdy zasypávala, nebrala konce. Každá jeho odpověď vyvolala dvě další. „Takže vy jste vlastně demonstrovali svou sílu, abyste odradili ty hrdlořezy od útoku? A nezdá se ti, že zákon je k ničemu, když nemůžeš zavřít někoho, kdo chce ohrožit životy jiných lidí? Já vím, že plánovat neznamená skutečně udělat, ale tady to bylo přece jasné, ne? A opravdu jste je všechny odhalili?“

„Odhallili, předvolali k výslechu, vyslechli, pustili. Zmizeli, jako když střelíš do vrabců. Teď se schovávají v různých koutech světa,“ smál se Korda a v duchu se modlil, aby jeho láska tento velmi nepřesný sumář případu už dále nezkoumala.

Byla na něho pyšná a malou svatbu v okruhu nejbližších přátel měli zanedlouho. O svatební noci mu musela Hanka slíbit, že se nebude vyptávat na to, co dělá. Od té chvíle si ho už sedm let, aniž by čekala odpověď, dobírá otázkou: „V práci zase něco zajímavého?“

* * * * *

„Korda,“ hlas se mu chvěl, když říkal své jméno do telefonního sluchátka. Teď se dozví ortel Hančina (a také svého) života.

„Bude v pořádku,“ rozuměl jen dvěma slovům. Další lékařské informace přehlušila loretánská zvonohra v jeho mysli. A nebyla o proslulém pokladu z darů věřících, ani o lesku zlatých monstrancí a kalichů. Zněla smíchem jeho rusovlasého slunce.

Blbých patnáct vteřin

„Jóóó, mám to!“ zařval Petr do mobilu ještě dříve, než se stačil jeho nejlepší přítel ohlásit. „Slyšíš, ty vole, mám to! Jsem ředitel divize a teď budou všichni čumět. A ty taky, až to v sobotu spolu pěkně rozjedeme. Gratulace si nech pro babičku a hlavně mi neříkej, že o víkendů nemáš čas,“ chrлил ze sebe černovlasý muž. „Ještě zavolám,“ plný euforie z povýšení, ale i vypitého alkoholu, hodil mobil na vedlejší sedadlo svého mercedesu, aniž by čekal na odpověď a pevně sevřel volant oběma rukama. „Jo, mám to, mám to,“ znovu si opakoval sám pro sebe, jako by nemohl uvěřit tomu, že po patnácti letech, kdy všechno podřídil kariéře, byl konečně jmenován ředitelem české divize jedné z největších evropských marketinkových společností. Znovu zašátral po mobilu... když v tom se ozvala hrozivá rána. Tupá, dutá, jakoby mrazivá. Výhled mu na chvíli zastínilo cosi modrého, co vmžiku sjelo po levé straně kapoty na silnici a zůstalo tam jako naplněný pytel ležet. Dupl na brzdu a strhl volant doprava. Mercedes se divoce roztančil, brzdy zakvílely.

„Proboha, co to bylo?“ Petrovi se roztrásly ruce. Když pak o chvílku později stál nad zkrvaveným tělem nějakého maníka v delší modré bundě, myslel, že omdlí.

„To nemůže být pravda! To prostě není pravda. Nemůže být mrtvej!“ Pulsovalo mu v tepnách.

„Je vám něco? Tak sakra promluvte!“ Třásl bezvládným tělem. „Odvezu vás do nemocnice. Vydržte, prosím, jen vydržte,“ úpěl a snažil se těžké tělo zvednout. Jak ho nacpal na zadní sedadla, téměř nevnímal.

Až když znovu otočil klíčkem v zapalování a rozjel se, začala se uklidňovat i jeho rozjitřená mysl.

Muž vzadu nebyl vůbec slyšet. A Petrovi najednou došlo, že když se přizná – to by v nemocnici musel, protože určitě hned zavolají policajty a on s mercedesem s pomačkanou přední kapotou bude první podezřelý – má po kariéře. Přece pil! S kolegy v práci už jeho povýšení pěkně zapíjeli. A pak řídil! Patnáct let práce od nevidím do nevidím, patnáct let odříkání bude v hajzlu. A jen kvůli nějakému kreténovi, co se motá po silnici a vůbec není vidět! U další cedule oznamující, že nemocnice je směrem doprava, rozsvítil levý blinkr. Jede domů, rozhodl se. Médu hodí

do garáže i s tím blbcem vzadu. Tři hodinky se prospí a už střízlivý ho doveze na ošetření.

* * * * *

„Ježíšmarjá, já toho psa přetrhnu. A mladý si s ním budou chodit sami, když neposlechne na slovo,“ bručel si důchodce Milan Brzobohatý pod vousy při ranním venčení v parku a znovu, asi po osmé, zavelel: „Tino, k noze!“ Jenže černá kníračka dál příkazy nerespektovala a celou svou psí vitalitu vložila do hrabání v jakési kupě hlíny, zetlelého listí a ulámaných větví v mlázi pár metrů od cesty. „Máš smůlu, ty můro, z vodítka tě už nepustím,“ durdil se důchodce, když mu ranní rosa, kterou se brodil trávou za psem, máčela boty. Jenže zůstalo jen u výhrůžek. Tina se zuřivě snažila cosi vytáhnout z hromady. Rvala přitom za modrý cár látky, z níž vyčuhovala lidská ruka.

„Hodná Tina,“ se staženým hrdlem zašeptal Brzobohatý a vytáhl z kapsy mobil. Náhlá změna jeho chování zaskočila i fenku. Najednou mu poslušně seděla u nohy a sledovala, jak někomu, kdo se ozval jako policie, naléhavě vysvětluje, kde právě jsou.

* * * * *

„Muž, věk mezi čtyřiceti a pětáctýřiceti lety, 186 centimetrů vysoký...“ spustil patolog, hned jak mezi dveřmi uviděl hřmotnou postavu kapitána Jiřího Kordy.

„Ten popis, Jindro, vynech, to si přečtu ve zprávě. Spíš by mě zajímalo, jak se jmenuje,“ skočil příchozí doktorovi do řeči a místo pozdravu prstem cvrknul do imaginárního klobouku na hlavě. „Nebo aspoň... na co přesně zemřel,“ zahrál Korda před svým ležícím kamarádem Jindřichem Zemanem nad mrtvým mužem na pitevním stole smutný obličej.

„Na co? Na mercedes, typ G 55 AMG sedan stříbrné barvy. Moc jich tady jezdit nebude, tak lehce zjistíš, kdo ho řídil, když tohohle chudáka sejmul,“ kontroval doktor Zeman a když si dostatečně vychutnal Kordův nelíbený údiv, dodal: „Synátor dělá v laborce, tak to mám z první ruky. A kdybys chtěl vědět, co je příčinou smrti z lékařského hlediska, tak to byla rozsáhlá vnitřní krvácení. Detaily si přečteš ve zprávě.“

„Tak ten tvůj doktor měl pravdu,“ halasil už od dveří nadporučík Rudolf Smutný, když se ve čtyři odpoledne hlásil u svého nadřízeného Jiřího Kordy. „Ty stříbrné mercedesy jsou v okolí jen dva. Jeden patří... patří Heleně Škachové,“ musel se zahloubat do svých poznámek Smutný. „Ta je ovšem z obliga. Toho času na Slovensku v ‘termálních kúpeloch’ a na inkriminovanou dobu, tedy noc ze středy na čtvrtek, má betonové alibi. Pařila v baru a téměř neopustila parket. Její auto zase garáže hotelu Kyjev. Vjezd tam mají na kartičky a celý prostor je pod kontrolou kamer. Promptně mi to na místě ověřil Štefan Berák, takže to je zatím neoficiální. Zato majitel druhého vozu je pro nás slibnějším soustem,“ pospíšil si Smutný s návnadou pro Kordu, aby mu náhodou nechtěl vyčítat pátrání za hranicemi mimo oficiální cesty. „Nějaký Petr Machálek, čerstvý ředitel české divize společnosti A..., Ako..., Amo..., no tak nějak. Sídlí v Ostrovni. Auto mu prý v noci ukradli před barákem. Nic neviděl, nic neslyšel, tvrdě spal, prý v práci slavili jeho povýšení. Krádež hlásil dopoledne na místním oddělení. Ale prý jim připadal nějaký roztěkaný.“

„To bys byl taky, přijít o auto za tři a půl melounu,“ neodpustil si poznámku Korda a dodal: „Každopádně to proveř a toho medáka dej do pátrání. Jo, a k totožnosti toho mrtvého nevíš nic?“

Smutný jen pokrčil rameny.

Netrvalo však dlouho a vyšetřování nabralo spád. Na policii se sám přihlásil majitel malé autodílny, který prý od neznámého člověka za velmi výhodnou cenu koupil stříbrný mercedes typ G 55 AMG sedan. „Jen rozebrání na náhradní díly by mi hodilo minimálně pětkrát tolik, co jsem za něj dal. Proto jsem o koupi moc nepřemýšlel. Jenže pak do mě manželka vandrovala, že se můžu do něčeho namočit, když je rozbité pravé přední sklo a blatník od krve...“ vysvětloval už před Kordou své poněkud nelogické jednání Karel Heřmanský. V tu dobu měli auto v práci policejní technici a podle čísla motoru a karoserie bezpečně zjistili, že je to ukradený vůz Petra Machálka. A krev nebyla jen na blatníku, ale také uvnitř na zadních sedadlech.

Korda rychle kalkuloval: první verze – zloděj ukradl auto, cestou zabil chodce, zahrabal ho v parku a rozhodl se vůz pod cenou prodat. Divné by bylo, že automechanikovi, kterého nezná. Druhá verze – zlodějem je majitel autodílny, cestou z lupy

nešťastnou náhodou přejede chodce, zahrabe ho a tím, že se sám udá, se chce zbavit možného podezření. Třetí verze – zloděj ukradne mercedes, ale už před tím s ním Machálek srazil chodce a zahrabal ho. Čtvrtá verze – auto nikdo neukradl a vrahem je Machálek. Pátá verze – krev uvnitř vůbec nesouvisí s mrtvým, což ale ukáže až rozbor...

„Takže, pane Heřmanský, kdybyste mi ještě jednou zopakoval popis toho muže, co vám prodal mercedes, a myslím, že se můžeme rozejít,“ uzavíral téměř hodinový výslech Jiří Korda. A když už měl mechanik ruku na klíce, jako by mimochodem se kriminlista ještě ujistil, že Heřmanský opravdu žádného inženýra Petra Machálka nezná.

* * * * *

„A máme ho!“ jásal v sobotu ráno nadporučík Smutný, když s kapitánem Kordou opouštěli autodílnu Karla Heřmanského. Mechanik se právě přiznal, že mu nabouraný mercedes dal Petr Machálek, aby ho rozebral a prodal na náhradní díly.

„Nejásej předčasně. Zatím to bylo tak, co jsme si sami nevyběhali, nikdo nám sám od sebe neřekl. A kdybychom náhodou nezjistili, že ti dva byli spolužáci na střední škole, Heřmanský by se sám nepřiznal,“ mírnil nadšení mladšího kolegy Korda.

„Ale Jirko, sám říkáš, že náhoda přeje připraveným. A my na Machálka připravený jsme, ne?“ významně zvedl prst Smutný.

„Ano, a také tvrdím: neříkej hop, dokud nepřeskočíš. Pan inženýr, jestli je teda pachatelem, ještě bude tvrdý oříšek. O tom, že ho Heřmanský shodil zatím ani slovo.“

Korda se nemýlil. Petr Machálek byl kluzký jako úhoř a na všechna obvinění měl hned pohotově připraveno věrohodné vysvětlení.

„Ano, pánové, já to tedy vzdávám,“ teatrálně zvedl tmavovlasý muž ruce nad hlavu. „Dostali jste mě. Když tvrdíte, že moje auto nebylo otevřeno násilím, máte pravdu. Mýlíte se ale v tom, že mi ho tudíž nikdo neukradl. Když jsem se vracel z oslavy, došly mi cigarety. Zastavil jsem před restaurací Na Zvonaře a koupil si tam krabičku Marlboro. Klíče jsem asi z roztržitosti nechal v autě. Vůbec jsem o tom neuvažoval. A když jsem se za dvě minuty vrátil, auto tam prostě nebylo. Byl to šok, chvíli jsem tam stál. Ale potom jsem mávnul na taxíka a jel domů. Musel jsem si to promys-

let, víte, kvůli pojišťovně," jako by omluvně vysvětloval Machálek.

„A až na Zvonařku jste řídil pod vlivem alkoholu, nebo jste na své oslavě alkohol nepil?“ s nádechem ironie pokračoval Korda ve výslechu mladého inženýra.

„Ano, řídil jsem pod vlivem, ale jen trochu a snad mi ještě nevezmete řidičák, když už jsem přišel o auto?“

„Možná si vzpomenete, co jste měl ve středu na sobě," nedal Machálkovi příliš prostoru pro přemýšlení Smutný.

„Tmavý oblek, myslím, že modrou košili...“

„A teď to všechno máte kde?“ skočil mu do řeči nadporučík.

„V čistírně. Lístek mám v peněžence, kdybyste ho chtěli...“

„Víte, pane inženýre, že krev na látce lze prokázat i po chemickém čištění?“ pátravě se zahleděl do Machálkovy tváře Korda.

„A víte také, že se Karel Heřmanský přiznal, že jste spolužáci ze střední školy a dal jste mu svůj mercedes na náhradní díly?“

Machálek zbledl jako stěna. „Patnáct let se dřu a když konečně něco jsem, zničí mě patnáct vteřin nepozornosti," zašeptal zničeně. „Jo, telefonoval jsem, ale ten chlap se tam objevil tak znenadání. Vlastně jsem ho viděl až na kapotě autě. Jako by ho na ni někdo hodil.“

* * * * *

„Milá Kláro, dál už nemohu. Prosím, nevzpomínej na mě ve zlém...“, Korda přeletěl očima dopis na rozloučenou adresovaný Kláře Podolákové a tázavě se podíval na ženu, která mu ho u vchodu do budovy, kde sídlilo kriminální oddělení, podávala. „Jste kapitán Korda a vyšetřujete smrt Jaroslava Podoláka," víc konstatovala než se ptala. Detektiv kývl na souhlas a jen se ujistil: „Mrtvý z mercedesu...“

„Ten dopis jsem objevila v Jardových věcech. Pod to auto skočil schválně," rozplakala se. Kordovi jen blesklo hlavou, že kdyby Petr Machálek odvezl sebevraha do nemocnice, byl by nevinný.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti
eReading.